

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

8. února 2015

Zaslali:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: EXODUS 16, ŽALMY 70-71, MAREK 4

VYDRŽET DO KONCE

V dnešním čtení z Nového zákona Ježíš praví: „*Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám, a ještě přidá. Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má*“ (Marek 4:24-25).

Pán nám zde říká, abychom věnovali neustálou a neochabující pozornost jeho slovům.

V Matoušově evangeliu se někdo Ježíše zeptal: „*Mistře, které přikázání je v zákoně největší? On mu řekl: Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.*“ (Matouš 22:36-40). Pokud zvládneme první a nejdůležitější přikázání, druhé z něj vyplyne. Pán prohlašuje, že tato dvě přikázání jsou důležitější než všechna ostatní.

Ve Starém zákoně jsme s Izraelem (Exodus 16) na jeho cestě do Kenaánu. Boží moc vytvořila průchod Rudým mořem a nepřítel byl obklopen jeho rozbouřenými vlnami. „*Kdo je mezi bohy jako ty, Hospodine? Kdo je jako ty, tak velkolepý ve svatosti, hrozný v chvályhodných skutcích, konající divy? Vztáhl jsi pravici a země je pohltila. Svým milosrdenstvím jsi vedl tento lid, který jsi vykoupil, provázel jsi jej svou mocí ke své svaté nivě*“ (Exodus 15:11-13). To je nádherný PROTOTYP naší vlastní cesty od smrti k životu skrze křest, který zdůrazňuje apoštol Pavel: „*Chtěl bych vám připomenout, bratři, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojení s Mojžíšem*“ (1. Korintským 10:1-2). Jak skvěle odpovídá tento prototyp skutečnosti! Jeden z našich hymnů zní: „*Na Jeho příkaz klestíme si cestu do Království.*“ Tato cesta není jednoduchá, ale nádheru cíle nelze vyjádřit slovy. Pán před nás postavil Království: poučme se ze zkušenosti Izraele.

Prorok Jeremjáš vzpomíná na putování Izraele po poušti: „*Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Jdi a provolávej v Jeruzalémě: Toto praví Hospodin: Připomínám ti zbožnost tvého mládí, tvou lásku před sňatkem, jak jsi za mnou chodila pouští, zemí neosívanou. Svatý byl Izrael Hospodinu, prvotina jeho úrody; všichni, kdo jej sžirají, se proviňují, dolehne na ně zlo, je výrok Hospodinův*“ (Jeremjáš 2:1-3). Když to vztáhneme na své vlastní putování, žasneme nad láskou našeho nebeského Otce. Jak překrásně je tam vyjádřena Jeho péče, laskavost (heb. *chesed*), smlouva lásky a věrnosti! Jeremjáš hovoří o Boží lásce k Jeho lidu. „*Hospodin se mi ukázal zdaleka: „Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství*“ (Jeremjáš 31:3).

Opět se zde setkáváme s oním krásným slovem (*chesed*), s onou neochvějnou, božskou, pevnou smlouvou lásky, která nikdy neochabuje ani neumdlévá, neboť Bůh je láska. Jak nevděčný však byl onen národ! I my jsme „*přitahováni*“ božskou Láskou. Ježíš nám praví: „*Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den*“ (Jan 6:44).

Bůh Izraele se k nim přiblížil v noci, v oblaku a v ohnivém sloupu, skrze svého anděla. Běda! Jejich oči byly odvráceny a upřeny na jejich břicha. „*Celá pospolitost Izraelců na poušti opět reptala proti Mojžíšovi a Áronovi. Izraelci jim vyčítali: „Kéž bychom byli zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme jídávali chléb do sytosti. Vždyť jste nás vyvedli na tuto poušť, jen abyste celé toto shromáždění umožnili hladem“* (Exodus 16:2-3). Počínaje touto událostí v Exodu 16 až po epizodu s ohnivými hady v Numeri 21 a uctívání Baal-peóra se zde nachází celkem 14 konkrétních závažných stížností a vzpour, které na Izrael přivolaly Boží hněv, než překročil Jordán. Trasu jejich pouti proto lemovala jejich mrtvá těla.

Zamysleme se rovněž nad ponaučením v Židům.

„*Střezme se, aby o někom z vás neplatilo, že v čase, dokud zaslíbení trvá, promeškal vstup do Božího odpočinutí. I nám se přece dostalo zaslíbení jako těm na poušti. Ale zvěst, kterou slyšeli, jim neprospěla, když ji vírou nepřijali. Neboť do odpočinutí vcházíme jen my, kdo jsme uvěřili, jak bylo řečeno: Přisahal jsem ve svém hněvu: Do mého odpočinutí nevejdou! To řekl Bůh, ač jeho odpočinutí trvá od chvíle, kdy stvořil svět“* (Židům 4:1-3).

Lidé jedli jídlo andělů. Jahve jim sesílal s nebe manu v množství, které stačilo na celou dobu a na celou cestu. Poskytovala jim potřebné živiny, aby se udrželi zdraví a silní. (Přečtěte si **Deuteronomium 8:2-6**). Bratři a sestry v Hospodinu, tyto principy vpravdě úplně stejně platí i pro nás! Hymnus praví: Copak nevidíš, vše, co je třeba, bylo zajištěno, jak přikázal! Pamatujme na to pro naše vlastní dobro!

Náš Žalm obsahuje následující vyznání Davida, muže „podle Božího srdce“. „*Já však budu vytrvale čekat a vždy víc a nade vše tě budu chválit. O tvé spravedlnosti budou má ústa vypravovat, každého dne svědčit o tvé spáse, a přece nestačím všechno vypovědět. Přicházím s bohatýrskými činy Panovníka Hospodina; tvoji spravedlnost, jenom tvoji, budu připomínat. Od mladosti, Bože, jsi mě vyučoval a já dosud oznamuji tvoje divy. Ani ve stáří a šedinách mě, Bože, neopouštěj, dokud neseznámím toto pokolení se skutky tvé paže a s tvou bohatýrskou silou všechny, kteří přijdou. Bože, tvoje spravedlnost až k výšinám sahá, vykonals veliké věci. Bože, kdo je tobě roven! Ty jsi mi dal zakusit četná zlá soužení a zase mi život vracíš a z propasti země přivádíš mě nazpět“* (Žalm 71:14-20).

Přízpůsobil Izrael své myšlení nastalé situaci a jednal podle toho, místo aby přemítal nad tím, co „ztratil“, když odešel z Egypta, a jak mohlo být všechno jinak? Samozřejmě, že ne. David se zde obrací od současných zkoušek a obtíží k době budoucího vzkříšení z mrtvých. Pamatujte na Pavlovo nabádání! Šlo nepochybně o Davidovu vizi ze Žalmů 16 a 17. „*My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit“* (Filipským 3:20-21).

V nádherném podobenství o rozsévači v Markovi 4 se setkáváme s díle Otce ve vztahu k nám. Pohlížíme sami na sebe a hodnotíme, jak jsme plodní. Semenu, které je rozséváno, nic nechybí. Petr je popisuje jako nezničitelné a v **2. listu Petrově 1:3-8** nás vybízí, abychom se pilně věnovali dílu, které přinese Otci slávu a radost Synu Jeho lásky.

Jan nakonec říká: „*Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože Boží símě v něm zůstává; ba ani nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. Podle toho lze rozeznat děti Boží a děti ďáblovy: Není z Boha, kdokoliv nečiní spravedlnost a nemiluje svého bratra. Neboť to je zvěst, kterou jste slyšeli od počátku: abychom se navzájem milovali“* (1. Janův 3:9-11).

Zanedbané ovoce může zeslábnout a zemřít. Pán je přítomen. Připomínáme si jej nyní v symbolech chleba a vína.

Prořezávání je v současné době nutné, abychom mohli vydávat hojné plody. Buďme stateční, netrapme se, pamatujme na selhání Izraele a napodobujme nádhernou víru Davidovu, abychom i my došli vzkříšení a nadcházející slávy!

Bratr John Woodcock: Malvern, V.B. 8.2.15